

[Enggaard.]

løsning vi finder frem til, må også det spørgsmål være, om vi skal have broafgifter eller ikke. Man går i det foreliggende forslag ud fra som en given ting, at der skal opkræves broafgifter. Jeg vil gerne tro, at det også nok er mest realistisk at gå ud fra, at sådan vil det blive. Men det var dog umagen værd på forhånd at vurdere, hvad der nu også ville være det sagligt rigtigste af hensyn først og fremmest til de særlige danske forhold og interesser, som skal varetages. Hele dette spørgsmål må ses på baggrund også af den konkurrence, der i dag eksisterer fra udlandet, herunder ikke mindst den tiltrækning, der finder sted mellem Jylland-Fynområdet og Hamborgområdet. Og den omstændighed, at vi i dag har en tidsmæssig og økonomisk spærrelinje ved Store-Bælt, berettiger ikke uden videre til at opretholde en økonomisk spærrelinje også efter etableringen af en fast forbindelse. Det vil vi i hvert fald gerne i venstre have lov til at overveje nøjere og afveje disse økonomiske hensyn med hensynet til erhvervslivet på begge sider af Store-Bælt og også til forholdet mellem biltrafikken og jernbanetrafikken.

Herunder kommer jo også spørgsmålet om konkurrencevilkårene imellem lastbilfragt og jernbanefragt ind i billedet. Det er et gammelt stridsspørgsmål, som jo vil blive ved at bestå, så længe der opkræves afgifter for transport over en bro i fremtiden.

I øvrigt er det vel sådan, at spørgsmålet om DSBs rolle i forbindelse med en sådan fast forbindelse heller ikke er afklaret. Det er i hvert fald efter min opfattelse ingenlunde nogen selvklar ting, at en bro, hvor der også skal være vejtrafik, skal drives og etableres af de danske statsbaner.

Med disse bemærkninger har jeg gerne villet begrunde, hvorfor venstre ikke ser sig i stand til at træffe en endelig afgørelse af de spørgsmål, der er rejst ved det fremsatte forslag. Hvis det fremsatte forslag imidlertid kan bidrage til, at interessen omkring disse problemer kan forøges såvel her i folketinget som i offentligheden, skal forslagsstillerne ikke have utak for deres initiativ; men venstre ønsker at understrege, at vi ikke mener, det er forsvarligt på nuværende tidspunkt at låse sig fast til de punkter, som forslaget indeholder.

A. C. Normann: Der er fra et par af de foregående ærede ordførere kommet den betænkelighed til orde, at denne vældige investering, dette store forbrug af penge og arbejdskraft, som løsningen af denne vældige opgave måtte medføre, skulle blokere udviklingen på andre områder, skulle hindre investeringer på områder, som man måske måtte skønne var lige så værdifulde. Jeg vil gerne sige som min personlige opfattelse, at hvis jeg ikke troede på, at bygningen af Store-Bæltbroen var en samfundsmæssigt rentabel opgave — en opgave, der for erhvervslivet ville medføre så betydelige besparelser og for samfundsøkonomien så betydelige fordele, at den, om jeg så må sige, betaler sig i den periode, i hvilken den skulle afvikles f. eks. af private ejere, indtil staten måtte overtage broen — ja, så ville jeg også være betænkelig ved og tilbageholdende over for at tage principiel stilling til bygningen af Store-Bæltbroen på nuværende tidspunkt; men jeg har virkelig den bestemte tro, at der vil opstå så store økonomiske fordele ved denne faste forbindelse imellem vore landsdele, at man må kunne regne med, at der tværtimod måske vil blive bedre muligheder for investeringer på andre områder, end hvis vi slet ikke bygger broen. Jeg ser rent bort fra det hensyn, som der også godt kan være grund til at hæfte sig ved, og som jeg ikke tror man skal ignorere advarslerne om, at betydelige dele af handelen fra Jylland og Fyn godt kan bevæge sig bort fra danske områder til Hamborg og Hamborgs frihavn. Jeg tror, man kan sige ret sikkert, at der er stærke tegn til, at en sådan udvikling allerede er i gang, men man ville dog måske kunne hæmme den stærkt, hvis man fik en bedre og billigere forbindelse imellem de danske landsdele.

Taler man med sympati for tanken om en privatfinansieret fast Store-Bæltforbindelse modsat en statsfinansieret, således som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gjorde det i sin fremsættelsestale, ja, så er det sikkert lykkedes det ærede medlem og hans parti at placere sig inden for en majoritetsgruppe i det høje ting. Nu har så mange inden for de forskellige partier — det gælder også inden for socialdemokratiet — ytret sympati for denne gamle tanke, at man ikke kommer i modvind ved at ventilere den endnu en gang, således